

NIEUW(S) gezicht

'Ze hebben mij de nek omgedraaid'

• Frans Schrauwen: 'Voor de job van burgemeester bestaat er geen school. Je moet het in de praktijk leren.' FOTO CON CLASQUIN

Elf jaar lang is hij burgemeester van Essen. Daar komt op 1 januari 2007 een einde aan. Frans Schrauwen (57) doet dan een stap opzij en maakt plaats voor zijn partijgenoot Gaston van Tichelt (35). Dat is opmerkelijk, want Schrauwen was wel lijsttrekker van CD&V (christen-democratisch en Vlaams), de partij die bij de gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober in Essen als grootste uit de bus kwam.

Door Jan Martens

Had Frans Schrauwen ook de komende zes jaar niet gewoon

burgemeester van Essen moeten zijn?
„Normaal gezien wel. Daarom was ik ook lijsttrekker. Maar er zijn bepaalde figuren binnen mijn partij die na de verkiezingen razendsnel de kans gezien hebben om mij de nek om te draaien. Onder het mom van verjonging is er toen een andere burgemeesterskandidaat naar voor geschoven.”

Maar het was toch de socialistische Sp.a, de partij waar CD&V de komende periode Essen mee bestuurt, die wel een coalitie aan wilde gaan, maar eiste dat Frans Schrauwen dan geen burgemeester meer zou zijn?

„Tuurlijk, maar vriend en vijand stond er wel van te kijken dat CD&V zo snel op die eis is inge-

gaan. Dat had natuurlijk ook niet gehoeven. Maar mijn tegenstanders binnen de partij zagen hun kans schoon. Nee, ik noem geen namen, nu nog niet. Maar het zijn wel personen, voor wie ik elf jaar geleden, toen ik als burgemeester begon al gewaar-schuw was.

En wat gaat Frans Schrauwen nu doen?

„Kijk, ik had drie mogelijkheden. Of ik kon helemaal stoppen, of ik kon voorzitter worden van het OC&W (de lokale wel-zijnsstichting, JM), of ik kon schepen - wat ze bij jullie wethouder noemen - worden. Ik heb voor het laatste gekozen.”

Is dat voor de Sp.a dan wel aanvaardbaar?

„Die partij gaat daar niet over. Er komt een nieuw college, met Van Tichelt als burgemeester, twee schepenen van Sp.a en drie van CD&V. En die twee partijen bepalen zelf wie hun schepenen worden.”

Welke portefeuille krijgt u dan?

„De mandaten die ik ga claimen, houd ik nog even voor me. Daar zit in elk geval lokale economie bij, dat wil ik wel zeggen. Maar verder heb ik volledig de sleutel

in handen met de mandaten die ik claim.”

Wat bedoelt u daarmee?

„Kijk, ik had natuurlijk een heel vuil spel kunnen spelen. Ik ben in de Essense gemeenteraad gekozen, ik had die zetel kunnen accepteren en dan zes jaar mijn gezicht niet kunnen laten zien. CD&V en Sp.a hebben samen een krappe meerderheid van 13 van de 25 raadszetels. Als ik er dan niet zou zijn, zou de verhouding in de raad steeds 12-12 zijn. Maar zo'n vuil spel speel ik niet. Zo zit ik niet in elkaar.”

Heeft het gedwongen vertrek als burgemeester pijn gedaan?

„Zeker en vast. Maar ik ben er de persoon niet naar om bij de pakken te gaan neerzitten. Ik heb een hele moeilijke periode achter de rug, met ritjes van het gemeentehuis, naar het ziekenhuis, waar mijn vrouw aan haar hart is geopereerd, en weer naar huis. Maar nu kijk ik weer vooruit. Ik moet wel.”

En hoe ziet u dan die toekomst?

„Wel, ik zit meer dan dertig jaar in de plaatselijke politiek, eerst tien jaar als raadslid, toen tien jaar als schepen en nu elf jaar als burgemeester. Als je dan te-

rug schepen wordt, is dat natuurlijk een stap terug. Maar zo zie ik niet. Ik doe een stap opzij en blijf als schepen actief voor Essen. Dat ben ik verplicht aan al die mensen die op mij gestemd hebben.”

Hoe waren de reacties op uw vertrek als burgemeester?

„Verbijsterend. Van alle kanten, ook uit de oppositie, reageerden er mensen die er niets van snapten. Eén van de eersten die me belde was de Rucphense burgemeester Rinus Everaers. Van de overkant van de grens dus, hè. Dat waardeer ik. In november komen we met het oude college van Essen en het college van Rucphen nog een keer bijeen.”

Wat vindt u van uw opvolger, Gaston van Tichelt?

„Eén ding: voor de job van burgemeester bestaat er geen school. Het werk moet je zelf in de praktijk door schade en schandele- ren en zelf invullen. Met één zaak om nooit te vergeten: je moet tussen de mensen staan voor wie je werkt, zowel in goeie als in kwaai dagen. Kan Gaston dat? Hij zal het evengoed moeten leren. Maar hij is in elk geval jong en dynamisch en hij zal op mijn medewerking kunnen rekenen.”